

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

L'exposició de Barcelona

Diumenge passat fou inaugurada l'Exposició Internacional instal·lada a Montjuïc.

No l'hem vista encara. Entre altres motius per les excessives guixetes i portes barrades o guardades que hi ha a la mateixa.

Esperem per a visitar-la que s'obrin els pavellons al poble o que es donin facilitats a la Premsa, als que escrivim aquests diaris.

De l'èxit del certamen no en dubtem. I per això, perquè estem segurs del triomf de Barcelona, no creiem necessari esmerçar els adjectius encomiàstics.

La personalitat de la nostra metròpoli és prou eminent perquè hom la vegi de lluny sense encendre llumenetes i abusar del "bluff".

Es un esforç gegant el que ha fet el nostre poble i el resultat del mateix no pot menys d'ésser grandios.

De tots els indrets de la península, d'Amèrica i del món arribaran forasters, frisosos de contemplar les meravelles del nostre treball, les curiositats científiques i artístiques, els avenços de la indústria i de la tècnica, tot el que de notable i admirable serveix a la nostra ciutat.

Que els que vinguin a veure'ns no sortiran defraudats, també és ben cert. La urbanització de Barcelona ha millorat força. La muntanya de Montjuïc està desconeguda.

Els carrers són més nets, estan més ben il·luminats. La circulació es va regularitzant de mica en mica.

De ço que és l'Exposició en si mateixa no podem dir res encara perquè no la coneixem.

Sí, però, que podem afirmar que quants la visiten resten barratius.

Una expressió unànime sura avui arreu en llavis i boques: "L'Exposició és digna de Barcelona".

No cal afegir res més.

EL NOU CRIT DEL XOFER
—Es el crit que he donat més de gust.

La Pasqua de les maduixes

El doctor Petit, simpàtic i bondadós metge de Papiol, ens va invitar a celebrar amb ell i altres amics la darrera Pasqua menjant maduixes.

Sense vacil·lacions acceptarem nosaltres el galant convit i diumenge ens traslladarem a la xamosa vila de la riba esquerra del Llobregat l'Armando Otero, Miquel Majó, l'Antoni Ortega i un servidor de vostès.

L'Otero i l'Ortega anaven amb espardeñyes blanques, a tall d'excursionistes. Jo, amb un vestit tronat i un barret tou, d'ales més negres que les d'una gralla. Sortiem al camp, rebíem l'hospitalitat d'un amic i no calia fer compliments.

El matí era clar i transparent com un diamant. El sol es vessava del cel, semblava una gran rosa daurada que s'esfullés sobre els nostres caps. El dia de Maig, cosit de flors, amarat de llum, omplia de joia el món.

Sobre els carrils de la via fèrrea el picarol del tren repica a glòria.

Tot el pla del Llobregat és un jardí, fa olor de ginesta, d'acàcia, de maduixes.

—Collirem aquesta deliciosa fruita per la nostra pròpia mà—ens promet l'Otero.—I l'amanirem amb llet, amb xampany.

La boca se'ns fa aigamel i dintre d'ella

Intencions

ERICH MARIA REMARQUE

UNA nit, Erich Maria Remarque llegí a uns amics fragments del seu Diari de guerra. La lectura els causà una gran impressió, una gran emoció. Li aconsellaren que publicés l'obra, que la portés a un editor.

Remarque, il·lusionat, començà a visitar editors, Fischer i Scherl entre altres. Tots li tornaven el manuscrit: alguns dient-li que l'expressió no era prou literària; altres, que aquell gènere ja no interessava perquè ja ningú no recordava la guerra; altres, que obres com aquella havien passat de moda; altres, els més, sense haver-ne llegit una sola fulla.

Remarque havia perdut tota il·lusió, tota esperança.

Quedava encara un editor: Ullstein. Ullstein llegí el manuscrit, cridà a Remarque i li digué:

—Li comprem l'obra. Nosaltres acostumem pagar 7.000 marcs per un llibre, però a vostè n'hi donarem 20.000. Tots els drets, fins els de traducció, seran propietat nostra.

Remarque — com podeu suposar — acceptà. Vint mil marcs no els cobren tots els escriptors, no es troben a cada cantonada.

Un dia aparegué un llibre nou als aparadors de les llibreries, el llibre més nou: per l'autor i pel títol, que era In Westen nichts neues, o sigui: Res nou a l'Oest. Aquest llibre tingué un gran èxit. En tres mesos se'n vengueren 250.000 exemplars. El nom de Remarque era ja un nom solvent a la literatura.

Un dia rebé una tarja d'Ullstein, el seu editor, convidant-lo a una festa, a casa seva.

Remarque, que n'estava content, que no es creia explotat malgrat els guanys que hom havia fet amb la seva obra, hi acudí.

Hi havia una concurrència escollida: actors de fama, poetes, novel·listes de gran tiratge, comediògrafs aplaudits arreu del món, editors poderosos...

Ullstein s'apressà a saludar a Remarque, se l'endugué apart un moment i li digué:

—He de dir-li una cosa d'una certa importància. Aquí té el contracte que signarem de comú acord. L'he anul·lat, perquè no vull estafar-lo. Fins avui hem venut uns trescents mil exemplars de la seva obra. Com que li he assignat, sempre que no li sembli malament, cinquanta cèntims per exemplar, des de demà pot passar pel despatx a cobrar el que li devem: cent cinquanta mil marcs.

Ja no cal dir l'emoció de Remarque davant la noblesa de l'editor. I ja no cal dir l'estranyesa nostra en llegir això. Deuen pensar: ens explica un conte, un conte en el que la fada s'ha disfressat d'editor.

Però no, no: us dic la veritat. El que passa és que, mirat des de casa nostra, el fet ens ha de semblar mentida. Val a dir, però, que d'editors com Ullstein no se'n troben ni a casa nostra ni enlloc.

Perquè no us havia dit una cosa: la nit de la festa, a la sortida, un automòbil magnífic, un "Mercedes", esperava a Remarque a la porta de la casa d'Ullstein. Era un present d'aquest a l'autor de In Westen nichts neues.

Aquí, a casa nostra, el negoci editorial és una cosa llastimosa. Una cosa llastimosa de la qual parlarem un altre dia.

Ullstein deu tenir de l'autor un concepte ben diferent del que els editors en tenen aquí: deu creure que l'autor, l'home que escriu llibres, també és persona i té necessitats de persona.

LLUIS CAPDEVILA

se'ns fon de gust la llengua com un bonbó suís.

—La maduixa — dic jo — és una de les glòries més legítimes de la nostra terra. Més legítima que en Cambó.

Quan albrem el Llobregat, el gran riu industrial i agrari de Catalunya, el saludem amb un hurra estentori.

Als pocs minuts estrenyem la mà del nostre amfitrió.

El doctor Petit! Home gran. Home efusiu, termodinàmic, electromagnètic. Una poderosa intel·ligència. Un cor com un Tíbidabo.

Les cases de Papiol semblen un vol de coloms abatut sobre un terrós de sucre. El castell d'ambre navega com un vaixell per l'oceà d'atzur.

Som a pagès ben bé.

Els companys, carregats com camàlics amb les subsistències, respiren en deixar els farcells: el gall, la llagosta, la garrafa del vi, el paquet de les butifarres.

Mentre en Miquel Majó aparia l'arròs i l'all-i-oli, els demés de la colla agafen un plat cada ú i cap a les maduixes s'ha dit.

Aviat un camp com les Rambles s'estén davant dels nostres ulls astorats.

—Què en feu de tant de fruit?—preguntem.

petència. Diàriament n'arriben d'allà molts camions plens a la ciutat comtal. Com la nostra, però, com la de Santa Coloma, com la de Molins de Rei, no hi ha maduixa al món.

—Ole! Ole!

Els tendres robins somriuen entre les fu-

lles verdes. En trepitgem. En cullim i en mengem a grapats.

Semblen galtones vergonyoses, petits cors encesos, gotes de sang que plora la natura, que taquen els nostres llavis, els nostres dits.

Sang de la terra? Sang dels que la treballen? Qui sap!

Emplenem els plats, una panera. Ens en atipem. Ens en fan ofrena d'un cistell curull per a que ens el portem a casa.

Dinem com uns Heliogàbals a l'ombra d'un emparat, voltats de salzes i de verns, de plàtans i de pollancre. Un escàndol de russinyols esclata a les verdisses. Bevem vi de la terra, un vi ros com una flama. Fem els honors a unes bagres, a uns barbs pescats per nosaltres mateixos al riu. Tornem a escometre les piles de granats i de robins. Ens carreguen de flors en acomiadar-nos.

En fi, són tan bons els doctor Petit i els amics de Papiol amb llur hortas barcelonines, que ens fan enrogir i entendre com les maduixes. Com aquestes voldríem ésser dolços i generosos per a perfumar-los amb el nostre agraïment i donar-los, en justa correspondència, la nostra sang; unes quantes gotetes vermelles del nostre cor.

ANGEL SAMBLANCAT

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT

NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER

LA CENSURA GOVERNATIVA

Correu de l'estranger

ELS BALSANS I LA GUERRA.

LES generacions d'abans de la guerra creien que els Balcans serien el focus originari d'una gran catàstrofe. Aquesta opinió, completament generalitzada, va tenir, per desgràcia, una confirmació rotunda: la gran guerra.

Qui no recorda l'estat d'Europa durant el període que la precedí? Als Balcans vivia un embolic d'una vintena de pobles furiosament oposats els uns als altres, sempre a punt de destruir-se mútuament. I, mentrestant, les grans potències: Àustria, França, Alemanya, Itàlia—Itàlia ja—multiplicaven les intrigues entre aquells pobles i practicaven la funesta política de la influència.

Cada una d'aquestes potències tenia els seus clients, els seus protegits i el seu programa. Cada una defensava un particularisme determinat. I tot sovint suscitaven incidents, atemptats, sublevacions, etc., que donaven pretext per a una intervenció diplomàtica o militar. I amb la intervenció algun avantatge d'ordre econòmic o territorial.

Doncs bé, la situació actual, no s'assembla

extraordinàriament a aquella situació de l'avant-guerra que acabem de descriure? Certs afanys imperialistes—d'un imperialisme més exasperat encara que el dels anomenats imperis centrals d'aquells temps —, no fan més que probable el desencadenament d'una altra guerra?

L'imperialisme pot ésser encara, una vegada més, nefast per a la humanitat.

ALSACIA

EN les darreres eleccions municipals franceses van triomfar sens dubte els partits d'esquerra. I perquè el triomf de les idees liberals fos més complet, van triomfar a Alsàcia els candidats autonomistes.

La França unificada i centralista, que fou la primera de les nacions en proclamar els drets de l'home, desconeix ara—no vol saber-ne res—, els drets d'una minoria reconquistada.

Però aquesta minoria, conscient dels seus deures, sap mostrar bé quina és la seva voluntat, quin el seu ideal. El triomf dels candidats autonomistes n'és una bona prova.

L'exposició

La nostra Barcelona davant de tot el món eixampla la grandesa i enlaira més el nom.

Damunt son front titànic aixeca el seu braó i allarga el cos i els braços i creix fins Déu sap on.

S'enfila a la muntanya i crida les nacions i totes s'hi acosten per fer l'Exposició.

D'enllà de les mars amples arriben els vapors portant braçats de glòria per a cenyir-li el front.

Les vies se li eixamplen perquè engrandeixi el cos i els pobles de la vora somriuen d'ufanor.

Quan ella s'hi acosti

li ofrenaran el nom per dir-se Barcelona i ésser-ne sols un tros.

La Indústria es sent valenta per enlluernà el món. La soca d'aquest poble va enrobustint els brots i el cor de Barcelona davant l'Exposició batega i va eixamplant-se i abraça tot el món.

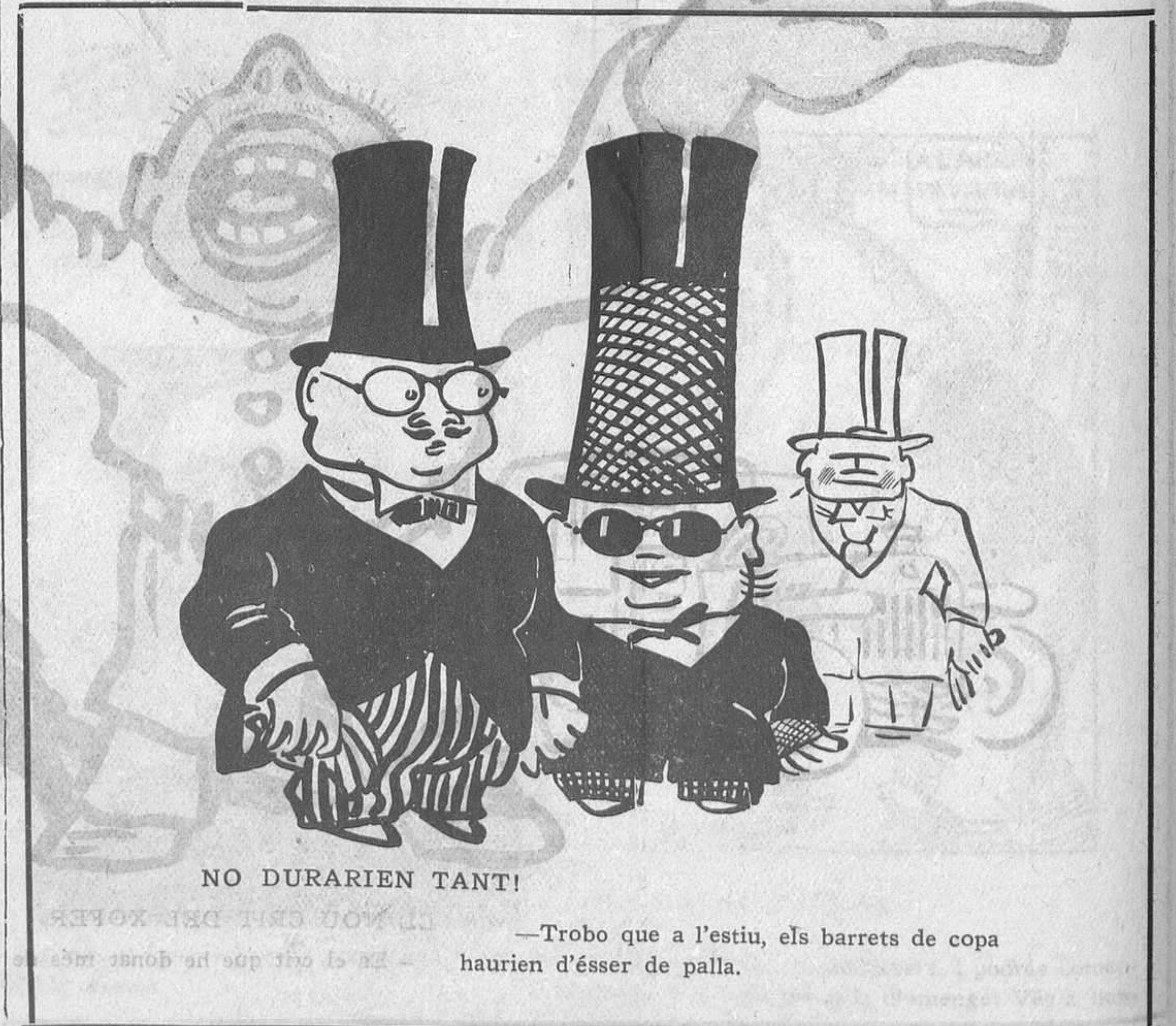
FLIC

Coses

La indiferència, majorment per les coses de l'esperit, és filla de la ignorància.

L'home que en la vida té més d'un ideal, o és un savi o un vividor.

D. COLOMER I OLIVERAS

NO DURARIEN TANT!

—Trobo que a l'estiu, els barrets de copa haurien d'ésser de palla.

A L'EXPOSICIO

—Tots els que es queixen que no troben casa, ara ja deuran estar contents.
—Per què?
—Home, han fet un poble!...

Un amic exemplar

—Oh, amic, et buscava. Acabo de sortir de casa teva, i estava desesperat perquè no hi eres.

—Què et passa? Estàs trastornat.

—Es cert. Fa dinou dies que la dona és al llit; dinou dies que l'angúnia no em deixa. Ja van dues setmanes que no puc anar al taller, i l'apotecari se'm menja el poc que tenia estalviat i el que no he pogut guanyar durant aquests quinze dies. Els pobres fills van a mal borràs, perquè per bona voluntat que hi posi, un hom no en sap prou. Jo em desespero i la pobra de la dona es consumeix en el llit de mil maneres... He pensat en tu. Ja em coneixes i saps que em repugna cansar a ningú; però és que no sé de quina altra manera fer-ho! Ja ho comprens, oi? La vida és terrible!

—Home, et diré... Es una gran desgràcia...

—Oh, sí que ho és, tremenda, tremenda...

—Vull dir que ho sento doblement perquè... perquè... la veritat, en aquest moment... és a dir, actualment, m'és del tot impossible ajudar-te. Mira, et seré franc: de bon grat et donaria tot el que tinc, però... tu ja coneixes la meua debilitat per la boxa... I justament avui hi ha una lluita interessantíssima: dos asos mundials, una cosa superba, fantàstica, mai vista. En fi, ja ho entens, veritat?, i això m'aconso. Anim, amic! La desgràcia no ha pas de durar sempre, que carai! Adéu, eh?, i que passi aviat la mala astrugància.

GALLARANC

El món curiós

HI HA UN GRAN INCREMENT DE PROFETES

A Moscú les autoritats soviètiques han detingut un home conegut pel "pare Mikhaïl", que pelegrinava de poble en poble fent-se dir profeta. Caminava descalç damunt la neu, cantant salms i recomanant als camperols que evitessin el contacte amb els enemics de Crist i retornessin als antics costums. Anava acompanyat d'un cor de cantants, en el qual figuraven quatre dones nomenades Olga, Tatiana, Maritza i Anastàssia, que, com hom recordarà, són els noms que duïen les filles del difunt tsar Nicolau.

Els camperols rebien molt cordialment a Mikhaïl, considerant-lo com un sant. El ra-

port de Moscú no fa menció de cap districte, però diu que, abans d'ésser detingut, Mikhaïl envià els seus deixebles a diferents indrets de Rússia, portadors d'un missatge misteriós.

L'aparició de profetes i pelegrins s'ha fet més freqüent durant els últims mesos, i la seva influència ha augmentat.

UN MUSEU DE JOGUINES

El Museu de joguines de Moscú, creat en aquesta ciutat l'any 1918, és avui, gràcies a la varietat i riquesa de les seves col·leccions, únic al món.

Un artista de talent, Bastron, ha treballat amb tota cura i enginy per a ordenar les seves col·leccions. El Museu realitza experiments molt curiosos referents a la comanda de joguines per part dels nens. Dits experiments faciliten l'estudi de la psicologia infantil. Per aquest efecte hom reuneix els nens al Museu i posa a les seves mans nines fetes i parts de vestits corresponents al tipus de la figura. Se'ls dona també trossos de cartó per a construir, i hom observa la reacció dels nens davant de les joguines, abandonant-les a la seva iniciativa.

D'aquesta manera s'arriba a conèixer el gust dels nens, ço que els ha permès crear joguines noves, dues de les quals obtingueren premi a l'Exposició d'Arts Decoratives de París.

Prop del Museu hi ha, a més a més, un curs de la joguina d'art i un teatre de putxinellis, que demostra com el teatre dels nens creix, en certa manera, del joc.

A títol d'experiència hom deixa els nens de tant en tant que facin funcionar un Guignol.

Més de 70.000 visitants passen anyalment pel Museu de Joguines, sense comptar centenars de grups compostos únicament de nens.

Canards sense malícia

París, 23. — Els diaris segueixen comentant el triomf esclatant dels alsacianistes de Colmar. "Le Journal", molt especialment, no amaga la seva satisfacció per l'èxit dels candidats autonomistes, i el senyor Helsey ha tramès un telegrama de felicitació a M. Rossé i a Mossèn Haegy.

Berna, 23. — A causa d'un formidable temporal que regna a la costa nord, l'esquadra suïssa s'ha vist impossibilitada de sortir per guanyar el port de Barcelona i

A les ribes del Manzanares

ELS afers que en la darrera reunió del Consell de la Societat de Nacions foren durant uns dies damunt la taula de l'actualitat internacional, el mes entrant es discutiran a Madrid, car, per aquesta vegada, els membres del Consell abandonen Ginebra i les ribes del Leman per instal·lar-se a Madrid, a les ribes del Manzanares. Hom sap que en la darrera sessió del Consell, Stresemann exposà el parer d'Alemanya respecte l'actitud que la Societat de Nacions hauria de prendre davant els conflictes de minories plantejats a l'Europa Central. El ministre alemany es donà perfecte compte que parlava en el desert i que els sus col·legues del Consell, especialment el francès i l'anglès, no aprovaven per raons molt fàcils de comprendre una proposició tendint a que la Societat de Nacions complís els seus deures en matèria de minories.

La tàctica seguida per la Societat de Nacions en tots els afers que interessin els grups nacionals o àdhuc en els de política

general— com el del desarmament—consisteix a produir literatura buida i a donar llargues a totes aquestes qüestions, deixant-les, sistemàticament, per a les sessions futures. La pròxima reunió ha de celebrar-se a Madrid, i és allà, precisament, on s'han de discutir els interessos espirituals de cinquanta petits pobles que reclamen justícia. Minories ètniques, de religió o de llengua que, d'acord amb els principis bàsics de la Societat de Nacions, demanen, inútilment, que siguin respectades llurs característiques racials. No voldríem pas que les ribes del Manzanares fossin tan eixorques, per a aquests pobles, com ho han estat fins ara les del llac Leman, amb tot i ésser més "caudalós" que el riu madrileny. Però és de mal averany que algun diari de la Cort s'hagi avençat ja a manifestar que els països ibèrics gaudeixen, lingüísticament, d'una unitat encisadora...

DOMENEC de BELLMUNT

assistir a les festes inaugurals de l'Exposició.

Viena, 23. — Ha arribat d'incògnit l'ex-Kaiser Guillem II. Els monàrquics austríacs l'han anat a rebre a l'estació i l'han acompanyat triomfalment pels carrers de la capital. Guillem II ha recomanat als austríacs que no demanin més la revisió dels tractats i que siguin republicans, ja que ell pensa succeir Hindenburg a la presidència de la República germànica.

París, 23. — El govern francès ha publicat una nota, lliurada a la premsa pel ministre de l'Interior, afirmant solemnement que no expulsaran cap més estranger per motius polítics, conservant així la tradició d'hospitalitat de la República.

Notes marginals

MOSQUITS

SEGONS un savi nordamericà, la descendència d'un sol mosquit femella, en el transcurs d'un "sol" any, és de 159 mil milions d'individus. Entre aquest nombre prodigiós de mosquits, cal comptar-hi 79 mil milions de femelles.

Ara bé, tan solament les femelles són molestoses: són elles les que ens irriten i ens enerven amb les seves picades que no ens deixen dormir...

Un mosquit mascle és inofensiu per a l'home: no pot picar. Per què dimonis hi ha d'haver femelles? Estaríem tan tranquils!

MAQUIAVEL I EL CESAR

Segons Maquiavel, quan un príncep llegiu un governant—no creu personalment en res, li cal honorar "la religió, car d'home religiós n'ha de tenir, més que de res, l'aparença: perquè els homes, en general, jutgen més per llurs ulls que per llurs mans, éssent el veure a l'abast de tothom, i el tocar al de pocs. Tothom veu el que un hom sembla; pocs coneixen a fons el que un hom és. I aquests pocs no gosaran pas a alçar-se contra l'opinió de la majoria, sostinguda encara pel poder sobirà" (El Príncep, cap. XVIII).

Ací teniu l'explicació dels pactes entre el Feix i la Tiara.

LA POMA DE LA CONCORDIA

Tres dones ja madures, molt maquilla-

dés, conversaven amb un noi de nou anys i reien dels seus acudits. Una d'elles, creient astorar-lo, li digué tot donant-li una poma:

"Aquí tens una poma: dona-la a aquella de nosaltres tres que trobis més bonica".

El noiet esguardà atentivament les tres bel·leses tardorals i... es menjà la poma!

BLANES

Un diàleg d'oportunitat

—Escolta, Pau, on vas anar diumenge passat que t'esperàvem al cafè?

—Ah! que no ho saps? Vaig anar al teatre, per veure si tot allò que es deia d'En Flarell era cert.

—Ah, sí?... i què te'n va semblar?

—Molt bé, creu-me, m'hauria sabut greu no anar-hi.

—Doncs, digues que va agradar-te?

—Sí, noi, sí... Es coneix que l'altra vegada no agradaria sols al públic de la "Pefia", sinó a molts d'altres... I el més bonic és que tenia al meu costat aquella que tu saps.

—Hi què hi deia?

—Què vols que digués? Mirar i callar. En Flarell està vist que és un artista que sap el que fa i el públic li correspongué amb delirants aplaudiments.

—Però escolta, Pau, i del Tip-Toes, que no me'n dius res? Que no va ésser del teu grat?

—I és clar que sí. Quin repertori més extens... quins vestits... quines facècies... Jo ja em feia el càrrec que era a Xauxa.

—I el públic què hi deia?

—Què ha de dir? Què vols que digui? També ets d'aquells que pensen amb els peus? Que no hi tenim dret, després del treball quotidià, d'alegrar-nos la vista?

—Sí, home, sí; però, i la moral?

—Vaja, prou, i acabem d'una vegada; tu creus que si fos cert el que diuen, foren permesos aquests espectacles? El públic nostre no fóra el primer de protestar-ne?

—Tens molta raó, Pau... Que en fan de mal, les males llengües!

D. E.

SEGONS estadístiques nordamericanes, l'aplicació de la llei de prohibició de venda de begudes als Estats Units costà a l'erari públic 939 milions de dòlars, durant l'any 1928.

No tots els pobles són prou rics per permetre's el luxe de no beure vi. Bevem, doncs, i tinguem cura que no ens faci mal.

EL nou ministre de la defensa nacional de Dinamarca ha declarat que el seu país tindrà un exèrcit format per 14.000 voluntaris. Heus ací un petit poble modelic!

COMUNIQUEN de Bagdad que una dona ha posat al món dos nens blancs i després un de negre.

Apa, aclariu-ho si podeu.

UN anunci publicat als diaris fa saber la pròxima subhasta pública de l'armari de les metzines de Lucrecia Borgia, el qual, després d'haver pertangut als tzars de Rússia, fou adquirit per un diplomàtic que en l'actualitat necessita proveir-se de cabals.

Lucrecia Borgia, els tzars de Rússia, el diplomàtic que necessita diners... Bona gent, bona gent...

HAN estat detinguts, a Grècia, nombrosos agitadors comunistes.

Jo, quan sento que, en qualsevol indret que sigui, han detingut algú, faig: "Devia ésser comunista."

SEGONS un comentari de "La Publicitat", en el món són parlades, avui en dia, 2.706 llengües.

La part de món que en parla més és l'Àfrica. En parla 424.

Els americans sempre han estat els més llengües.

DIUMENGE passat, a Belgrad, es celebrà la conferència de la Petita Entesa.

Desitjaríem que tinguessin una entesa ben gran.

TOTA la premsa mundial actual es preocupa de les lluites aferrissades de l'Afganistan per a la successió en el tron.

Ja seria hora que tot el món fés veure al món que no val la pena de que es mati un sol home per a tenir un monarca o altre.

Sinó que, ja se sap, aquest món sempre serà un món de mones.

EN Mussolini, en el seu últim discurs, ha dit un sens fi de veritats sobre l'Església i l'Estat.

Ja veieu que són les coses. Ara, els cardenals...

nals que tan elevaven Mussolini no s'hi podran avenir.

L'ALCALDE comunista de Ribes Altas que fou empresonat per falsedats electorals, ha estat reelegit.

Vol dir que el comunisme, amb falsedats i tot, és acceptat.

EL dia 30, Pius XI, beneirà els fidels des de la segona escalinata de Sant Pere.

Arribarà fins a la segona escalinata. Després, de poc en poc, davallarà els esgraons restants.

I, després... després...! El món és molt llarg i molt ample.

NO és veritat que els rebels del Kuang-Si hagin pres Canton.

Nosaltres, però, voldríem que tots els rebels del món, prenguessin tots els cantons.

HA començat el Congrés soviètic a Moscou.

A veure si aquests soviets ho pelen més bé del que han fet fins ara.

ELS homes de lletres, en la vida, a voltes no podem ésser prou verges. Però ens guanyem ben bé el títol de màrtirs.

SHA suïcidat un germà del cap rebel mexicà Escobar.

Ens jugaríem un peix, encara que fos balena, que aquest no s'ha suïcidat de fàstic, sinó de ràbia.

BARCELONA augmenta la seva universalitat amb motiu de l'Exposició.

Cal que el món es convenci de que Barcelona és ella mateixa.

I prou!

JA s'acaba el mes de Maig. Ho notifiquem a les filles de Maria que són fidels lectores nostres.

DECIDIDAMENT, la revolta mexicana ha fracassat. Els rebels passen la frontera i es lliuren a les autoritats ianquis. Portes Gil no accepta la rendició.

Ho celebrem de bo de bo.

Aquesta gent, quan no surten amb la seva, cometen totes les baixeses demanant perdó. Si arriben a imposar-se, no tenen pietat de ningú.

L'humor dels altres

—I vostè, doctor, ha comès errors greus, en la seva vida?
—Sí, senyora; una vegada vaig curar un milionari americà en dues visites.

"Ric Rac"

REPARACIONS

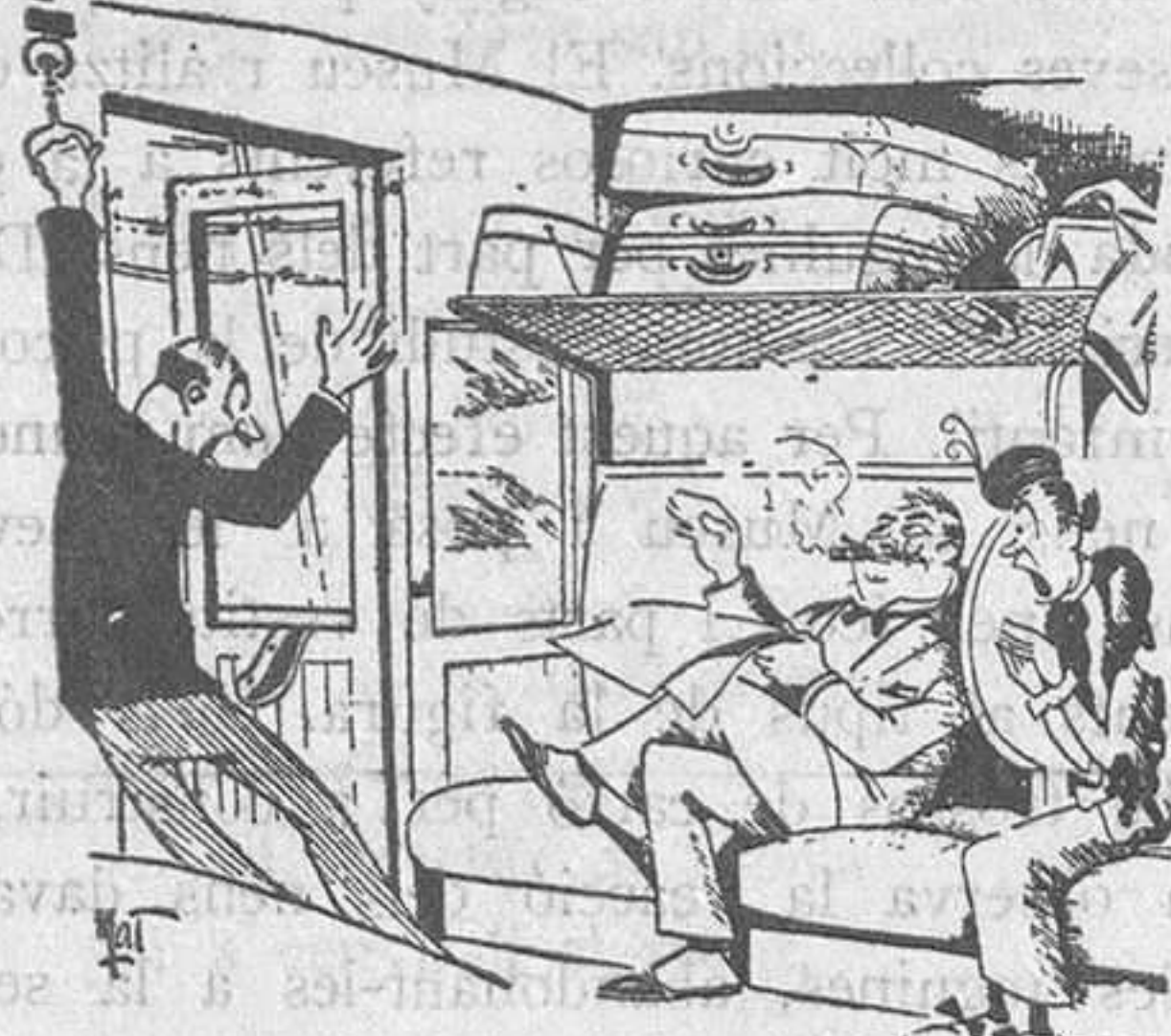
L'Europa:

—Ja fa deu anys que us he donat el rellotge per arreglar.

El rellotger:

—El meu operari treballa amb els mètodes alemanys. Què voleu que us digui?

"Travaso"

—Pero, desgraciat! Li ha caigut la seva senyora per la porta.

—No s'hi encaparrí, ja la recolliré en tornar. Tinc bitllet d'anada i tornada.

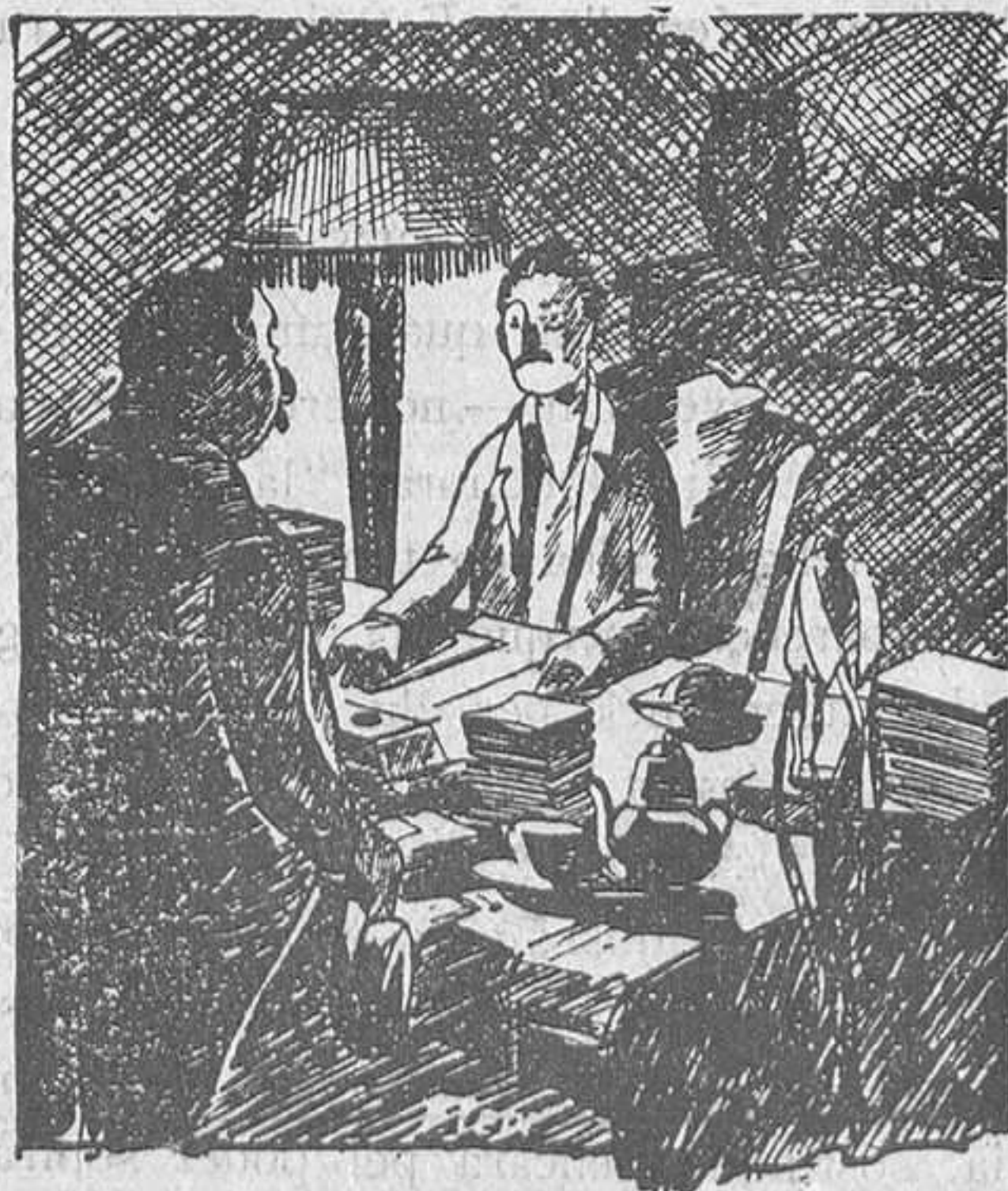
"Ric Rac"

—Senyor, tinc l'honor de demanar-li la mà de la seva filla.

—Senyor, em sap molt de greu que l'estat del meu peu no em permeti donar-li la resposta.

"Gringoire"

ANOMALIA

—Com, senyor director? Les dotze de la nit, i encara treballa?

—Com veieu, em passo les nits posant les coses al dia.

"Dimanche Illustré"

A AFGHANISTAN

Amanoullah, Habiboullah i les seves ombres europees.

"Mucha"

CORRESPONDENCIA

Revolta: Això del snobisme ens sembla que no ho ha entès ben bé... Sereni's i pensí que no tot és publicable en aquest temps. Vostè ens vol mal...

Humil: No entenem el què vol dir amb la seva crònica. La claredat és mitja vida. Torní a enviar-nos-ho i ho publicarem amb gust. Sempre, naturalment, que ens sigui possible.

D. E.: Anirà.

Urpes de dimoni: Hem rebut la seva lletra, però seguim creient que, tot i reconèixer el bon fons de l'article, personalitzeu massa directament. No podem publicar coses d'aquest to.

Juli Vell: Preferim coses àgils, periodístiques. Filosofies encarcerades, no.

V. C. Ll.: Tot el que vostè vulgui, però ens fa l'efecte que viu d'il·lusions.

J. R.: No deu saber que hi ha llapis de molts colors...